

מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק ב' (נ"ד) " אני לא סומך על ההכשר של אף אחד "

תקציר מהפרק האחרון, תחילת המעגל השלישי:

שלמה מקבל אישור חלקי מסימה לשתף פעולה עם זכריה תנעמי, עליו לעבוד רק מתוך החנות ולא בחוץ וודאי לא עם אנשי צוות של המוסד, כמו כן אסור לספר לאיש על הקשר. שלמה מודיע לזכריה כי קיבל אישור לפעול. הוא מקבל בדרכים שונות הודעות ומסמכים בצורה מאד מתוחכמת, הוא מקבל תמונה בחרה יותר על התיק המסובך עליו עובד זכריה עם הצוות שלו, התיק סבוך ישן פעולות שנראות חוקיות אך למעשה הן מלבינות הון בניגוד לחוק. איש לא מצליח לעלות על עקבות הפושעים.

שלמה יושב על הנושא, הוא מחשב את המהלכים, הוא מעלה השערה שנראית מאד הגיונית כי אחד מראשי הבנק בו הם מפקידים משתף פעולה עם העבריינים בצורה מאד מחוכמת, כדי לעלות על העקבות חייבים לפעול בתוך הבנק עצמו, אין דרך אחרת, אלא שזה נוגד את ההסכם עם סימה, רק לאחר שכנועים רבים מסכימה סימה להרחיב את שטח הפעולה. שלמה מקבל אישור להצטרף לחברה בשם "צור החלמיש" שקשורה חלקית עם המוסד, כדי לפתוח חשבון מטעמה ודרך זה יוכל לעקוב אחרי פעילות כל הפקידים, הוא מלא תקווה שבחוש השישי שלו יעלה על העברייני.

דודי סטוויצקי מקבל אות חיים מהגבאי פסח שולביץ לנסוע לקראת ראש השנה לבית הכנסת "נר תמיד" שבלוס אנג'לס, הוא נפגש עם רב יעקב ליכטנבויץ המדרוך שלו ומספר לו בשמחה כי הוא עומד להיות חזן במקום. הוא לא שם לב לזיק חשוד שהבליח מעיני רב יעקב שהיה כבר בעבר חזן במקום ופרש בשל בעיות רבות בתחום היהדות. ר' יעקב לא חצה לומר לו במפורש כי עליו לסגת מהתוכנית, הוא מתפלל בלבו כי דודי בעצמו יתפוס כי המקום לא מיועד לאברך בן עליה כמוהו.

דודי נוסע עם צילה וילדיו לשדה התעופה הוא נרגש מאד, אם היה יכול היה מבקש את צילה שתלווה אותו לכל הפחות בנסיעה הראשונה, אבל צילה התעקשה כי על דודי לזרוק את עצמו למים העמוקים כדי שיהיה עצמאי לחלוטין. כשהוא מגיע למטוס הוא מגלה כי הוא עומד לטוס עם דרימליינר שהוא מטוס חדיש ביותר, זה עתה נכנס לקו הטיסות ארה"ב ישראל, ההפתעה השניה הוא מצופר עם מקום ישיבה במחלקה הראשונה כמו מלך, דודי המחוגש ברגעים אלו עוד לא עומד על המוזרות ביחס המופלג. אבל יש מי שעומד על כך אדם בשם לוקה ברונפמן, איש עסקים עשיר ביותר שחבר בקהילת נר תמיד ונמצא בקבוצת התומכים בפרזידנט של בית הכנסת פיליפ מייזעס שהינו שונא מוצהר של הגבאי פסח שולביץ, אצלו מתעוררות החשדות כי פסח מועל בכספי הציבור לטובת החזן, כדי שמעמדו יתחזק, הוא מחליט ליידע את פיליפ תיכף כשיגיע למקום. לדודי מחכים חיים לא קלים.

זמן הנחיתה מגיע, דודי היה עייף מאד הוא כמעט לא נח בטיסה, אמנם ניסה לנום כמה פעמים אבל הרגשה רעה הציקה לו מאד, עוד באמצע הטיסה, הוא לא ידע על מה להניח את ידו, הוא חושב מספר פעמים על נדיבותו הרבה של פסח שנתן לו לטוס במחלקה ראשונה במטוס כזה חדשני.

מספורי המגיד

הוא שאל את עצמו פעם אחר פעם, האם כך טבעו כשהוא מקבל חזן מפעם לפעם, לתת כזה יחס הולם מעל ומעבר למה שבתי כנסת אחרים נותנים, הלא דבר הוא, מי יודע אלו תביעות יהיו לו כלפיו אחרי כזו נדיבות לב? מה הוא ינסה לדרוש ממנו תמורת כזה תשר?

הוא לא מבין את עצמו, איפה היה עד עתה? למה לא חשב על כך קודם לכן, זה גם נוגד לחלוטין את היחס שקיבל בעבר, הוא נזכר בתרגיל שעשה לו פסח בשנה שעברה, איך ביזה אותו אז בצורה מחפירה, מה קרה לו עתה ששינה את טבעו עד כדי כך? אבל מוחו עייף מאד, אין לו מענה ברור, הוא ניצל את הרגעים האחרונים לפני הנחיתה לומר פרקי תהילים שה' יאיר את עיניו וישמר מכל מיני מכשולים העלולים לצוץ בדרכו.

כשהגיעה הנחיתה מיהר לאסוף את חפציו ומיהר לרדת מהמטוס, הוא עבר אולמות רבים עד שהגיע אל הקרוסלה הענקית שמביאה את המזוודות, הוא מצא את המזוודה הענקית שלו בנקל, היא הייתה שונה כל כך מיתר המזוודות, עד שאפילו לא היה צריך להניח עליה סימנים מזהים.

הוא הניח אותה על גבי עגלה ונע אל מקום הבידוק, שני אנשי ביטחון פתחו את המזוודה ובחשו בה כאילו ניסה להסתיר בה דברים אסורים. ברם חוץ מדברי מאכל ובגדים וקצת ספרים לא מצאו בה מאומה. אחד הבודקים הסתודד עם חברו בהתלהבות, הוא דיבר עמו בשפה זרה שנשמעה לו איטלקית או ספרדית, נראה שיש לו הרבה שאלות לשאול והוא מתייעץ עם חברו, אם לעשות מכך עניין.

נראה שהשני אותת לו חיובית, אז פנה אליו הראשון בפנים קשוחות ביותר.

"למה הוצרכת להביא איתך כל כך הרבה מצרכים ומילאת מהם מזוודה ענקית כאילו הלכת למדבר, הרי ניתן להשיג דברי מאכל בכל מקום, אין צורך לסחוב כל כך הרבה דברים?".

דודי לא התרגש, הוא ענה לו "אי אם רליגיוז מאן וורי אורתודוקס (אני אדם דתי מאד) שאינו יכול לאכול רק מוצרים מסוימים שעברו השגחה מדוקדקת, לפיכך אני מעדיף להביא דברים מישראל שעברו פיקוח דקדקני על ידי אנשי דת מוסמכים".

שני ההיספאנים (אמריקאים ממוצא ספרדי) הסתכלו עליו תמהים למשמע התשובה הלא שגרתית. הם העבירו במכשירי הקשר שלהם הודעה על מקרה חשוד וביקשו הנחייה.

דודי הובל אל מחלקה מיוחדת שמטפלת בכל מיני פשעים, הוא המתין כמעט שעותיים עד שהתפנו לטפל בו, שלושה אנשי בולשת צעירים ישבו עם טפסים שלמים מלאים בשאלות שונות שמשמעותן הייתה כי הוא מקרה קרימינלי, הם העבירו את הנתונים שלו למחשב גדול שעיבד את הנתונים, המחשב פלט תוצאות כי אין להם במאגר שום נתון על האזרח הישראלי דוד סטוויצקי, אם ישנה כעת בעיה, זוהי הפעם הראשונה.

למרות שבמקרה כזה נותנים יחס יותר הולם מפושע ותיק, הם התייחסו אליו כאל פושע סידרתי, נראה היה שהם ששים לטרף קל, אולי יקבלו על כך ציון לשבח ותגמול נאות.

דודי חש שהשליימזל רודף אותו כבר בפסיעה הראשונה, מה עשה שכל כך הרבה מעכבים אותו. היה לו מספר טלפון של פסח שולביץ, הוא ביקש מאחד הבלשים שייתן לו את האפשרות להתקשר אל אדם מסוים שאמור לדאוג לו בשהותו בעיר.

הבלש הדקדקן בתחילה סירב, מי יודע אם זה לא איזה חשוד כמוהו שעלול לחפות עליו ולהפריע לחקירה, אבל אחד מהשלישייה ניעורו בו לפתע רחמים, הוא ראה את דודי יצור מסכן שאינו יודע

מספורי המגיד

על מה ולמה עוצרים אותנו, אמנם מוזר שהוא נסחב עם כל כך הרבה מוצרי מזון, אבל בדיקה מדוקדקת שעשה עם מכשירים משוכללים מאד גילתה שאין במצרכים הללו שום סימנים ל"דרוגס" (סמים) לא נראה שהוא מסתיר שם יהלומים, פלטיניום או כל סוג דבר שניתן לעשות עמו מסחר אסור, מדובר רק באוכל בכמות ענקית של מזון, אבל אם האמת עמו שהוא לא יצרך שום מוצרי מזון בזמן שהותו, אז הכמות היא סבירה לשהות של שלושה שבועות במקום.

"האם לא הגזמנו? הוא סך הכל אזרח תמים ולא חכם, בשביל זה אין סיבה לעוצרו" סנגר לחבריו. הבלש הדקדקן השיב כנגדו.

"איפה שמענו שאדם לא יאכל במקום שהותו? האם האוכל שלנו מקולקל או בשר חזיר או פירות ים שאסורים ליהודי, הרבה יהודים הגיעו לכאן ואף אחד מהם לא נסחב עם כזה משא".

אבל המסנגר [שענה לשם הנרי פונצ'ק] השיב לבלש האנטישמי [שעל תג בגדו צוין השם, ברטל ארווין W]

"אקסיוזמי (סליחה) למה זה נראה לך מוזר? ראינו כאלו דברים אצל אנשי דת חזקים.

הוא לא יותר גרוע (להבדיל) מהכומר האנגליקני מרטין פטרוס שהגיע לפני שבוע כשבאמתחתו מיני מאכלים שנצרך להם בשל טעמי דת, הוא דחס שתי מזוודות מלאות באוכל ובזכות השיקוף הענק שענד על חזהו איש לא עיבב אותו, בשל האהדה שיש לאנשי כמורה, אם כך צריכים להתייחס בכבוד לכומר יהודי (להבדיל)".

הוא הביע את עמדתו בביטחון ובתקיפות, עד שחברי הצוות השתכנעו ושיחררו אותו בלי שנצרך לשוחח עם פסח שולביץ.

דודי יצא אל שטח היציאה משדה התעופה כשטעם מר וחמוץ בפיו, נראה לו שהוא מתחיל את ההיכרות שלו הראשונה עם העיר ברגל שמאל. מה עליו לעשות? אין לו כרגע מושג, דומה הוא ברגע זה לילדון בן 4 שאיבד את הוריו.

הוא חש עד כמה הוא לא עצמאי, לראשונה התחיל להבין למה צילה רעייתו הדומיננטית מתעקשת כל הזמן שעליו לזרוק את עצמו למים, אם היה כזה לא היה נבהל מהאתגר.

אבל הוא לא כזה, אז איך מתמודדים עם מה שאין?

אם לא היה מתעכב זמן כה רב, היה מונע כאבי ראש לא רגילים למספר אנשים.

ראשון להם, הגבאי פסח שולביץ ששרוי במתח שעות רבות, הוא חפץ לראות את דודי במקום, מסודר בכל הדברים הנצרכים, לבו פועם במתח רב, הוא כבר רגיל לבעיות שעורמים בפניו שונאיו שעושים כל מאמץ כדי להביא לפיטוריו שלא בצדק, עד שלא יראה, אותו הוא ידאג.

הוא התכוון לכך שדודי לא ימצא את ידיו ואת רגליו במקום זר בפעם הראשונה, לכן החליט לשלוח אליו את ידידו רב מנחם קרלינר, אדם חרדי למופת, אבל ידיד נפשו למרות הפערים השונים, בשל עסקים רבים שעשה יחד עמו. לפסח היה חשוב שאותו מנחם יהיה זה שיפגוש אותו ראשון בצאתו משדה התעופה. פלוס נוסף, למנחם הייתה דירת אירוח בקרבת בית הכנסת. שתי המעלות הללו הביאו לבקשו לצאת אל שדה התעופה ולהמתין לו.

מספורי המגיד

מנחם נטל פסק זמן מהעבודה ויצא למקום בבהילות, כשהגיע המתין שעתיים, הנוסעים כבר נראו מחוץ לשדה התעופה ומדודי אין זכר. מנחם היה לחוץ מאד, הוא טלפן אל פסח לבשר לו כי הילד איננו, הוא אינו מוצא את דודי.

פסח שאג מתוך כאב וזעם רב.

"איי דאנט ב'ליב (אני לא מאמין) אתה רוצה לומר שדודי כלל לא היה בטיסה זו? זה לא יתכן?

הוא התקשר מיידית אל גב' צילה לברר אם בעלה יצא בטיסה האמורה.

למזלו הטוב צילה הייתה זמינה ומיד ענתה לו בטלפון, כששמעה מפסח כי דודי לא נראה באופק זה כמה שעות נבהלה מאד, היא נזהרה לא להגיב בהיסטריה, זה ממש לא מתאים לפרופיל שלה, אבל כל אדם קרוץ מחומר וברגע הראשון השתתקה מאימה.

כשלא הגיבה כלל, מלבד נשימות לא סדורות, החליט פסח להשיבה למסלול בדיאלוג כל שהוא

"אולי בעלך טעה ולא עלה על המטוס הנכון?" שאל בחוסר טקט מופלג.

"אני ממש נעלבת על ההשערה הזו? בעלי טס בטיסה היעודה, הוא יודע היטב אנגלית ולא בטלן, הוא לא ילד בן 4 שצריך מלווה, הוא הלך לגייט (השער) הנכון שהוביל אותנו למטוס שטס ישירות ללוס אנג'לס, אבל מה איתו כעת? אינני יודעת, הוא לא יצר איתי קשר מאז, אין לו דרך להתקשר עד שיתמקם באכסנייה שסידרתם לו, אני מקוה לטוב" סיימה כשקולה לא יציב.

"איים סורי (אני מצטער) על מה שציערתי אותך, אבל הייתי דאוג מאד. שלחתי אליו נהג ידד שלי שאצלו הוא אמור להתאכסן, נתתי לו פרטים מלאים, הוא המתין לטיסה שנחתה בזמן, הוא חיכה לו קרוב לשעתיים, הוא סקר את כל הנוסעים בלי לפספס איש, אבל הוא לא הצליח לזהות ביניהם את בעלך.

לא היה שייך לא לזהותו, הוא היה מצויד בשלט גדול שכתוב עליו את שמו המלא של דודי באנגלית ובעברית, אבל איש לא ניגש אליו. בצער רב חזר אל ביתו ומיד התקשר אלי. לצערי אין לי כרגע עליו כל פרטים, אעשה כל מאמץ לאתר אותו בכל הדרכים שניתן, כדי להשיג אותו במהרה".

"תודה רבה" השיבה צילה בקרירות רבה, מהרגע הראשון לא סמפתה את היצור החלקלק.

לאחר שהוריד את הטלפון חש פסח שולביץ פרכוסים בלבו כאלו הוא עומד לקבל התקף לב, איך זה קורה לו תמיד כשיש לו כבר סיכוי להצלחה, בא מזלו הרע ומתעתע בו שוב.

לפתע נכנס בו פחד גדול כי דודי קיבל עליו אינפורמציה שלילית מהשונא שלו לוקה ברונפמן שטס באותה טיסה, הטיסה שלו לא הייתה חשאית, הוא דיבר עליה שבועיים קודם לכן בכל פורום אפשרי, הוא עמד לסגור עסקה ענקית בארץ ישראל עם רווחים עצומים, הוא הדליף לחבריא מתי זמן החזרה שלו, פסח צירף נתון לנתון, כעת מתברר לחרדתו הרבה שהוא בטיסה של דודי, מי יודע אם לא זיהה אותו ועשה כל מאמץ להכפישו, כדי שלא ירצה לשמש כחזן אפילו תמורת כסף רב.

דודי היה שרוי בצער איום, איך ימצא את עצמו בעיר הענקית כשהוא בגפו? כעת אין לו ברירה אלא להסתדר לבד. הוא לא ילד קטן, בכל ההלך ילך שלו הוא מתנהג כמבוגר, אבל כאן זה שונה. זו לו הפעם הראשונה שהוא מגיע לעיר ענקית וסואנת כשאינו לו עליה טיפת מידע, הוא לא עשה שום

מספורי המגיד

הכנה נפשית, איך נוסעים במידה ואין נהג, חבל שצילה החכמה שתמיד מכינה את עצמה ואותו לכל מצב, לא הכינה אותו למצב כזה, כנראה שלא האמינה עליו שהוא "שיא השליימזל".

תכלית, מה עליו לעשות? נכון הוא יודע קרוא וכתוב באנגלית בצורה מצוינת, אבל זה לא מספיק בשביל להתנייע לבד בעיר, הוא ביישן מאד, זה טבוע באופיו, לא נעים לו לעצור טקסי דרייור-נהג מונית [שיכול להיות כושי גס רוח או כל סוג של בריון] כפי שעושים הטיילים הוותיקים. עליו לאזור כוחות כדי לעשות את הנסיעה לבד.

כשאינן לו את האומץ לזום, הוא מעדיף לברוח מהמציאות, מחכה למלאך הגואל.

לפתע חש טפיחה על שכמו, הוא מרים את ראשו ורואה בן אדם בשנות הששים לבוש קסקט, הלה הציג את עצמו כג'ואיש (יהודי) בשם רוברט לוי, הוא משמש כנהג של שונורים [משולחים] יהודיים שמגיעים לשדה התעופה, הוא הגיע כדי לאסוף יהודי בשם רב אליהו מנדלסון ראש כולל ישראלי שאמור היה להגיע בטיסה 612 מניו יורק, הוא מחכה לו קרוב לשעתיים ואין קול ואין עונה, אין לו יותר כוח להמתין, אם הוא רוצה הוא יכול לנסוע עמו לאיזה כתובת שירצה.

דודי חש שעונים לו מן השמיים, הנהג נראה לו אמין מאד וגם תושב העיר, אין ספק שיכיר את המקום בו הוא אמור להגיע.

דודי פשפש בארנקו עד שמצא את הכתובת 257 South Figueroa זו הכתובת של האכסניה הזמנית שלו, אצל יהודי בשם רב מנחם קרלינר.

"WOW ממש ביוטיפול (נהדר) אני מכיר היטב את האיש, הוא יהודי תלמיד חכם גדול, פעם היה המלמד של הבן הבכור שלי סמואל, עד היום אני איתו בקשרים טובים, אסיע אותך אליו בחצי מחיר, בלאו הכי כבר נסעתי בשביל אותו מנדלסון, אם הוא חושב שאני פראיר אז הוא טעה בגדול, אחייב אותו על ביטול העסקה וההמתנה הארוכה, ממך אקח כמה סנטים עלובים \$60 ממש צדקה".

"נוט פרובלם (אין בעיה), אני מוכן לשלם אפילו יותר, פשוט נפלת כמו מלאך מהשמיים, אך כרגע אני לא מסוגל לצאת, עברתי חוויה מתישה ביותר על ההתחלה, לפיכך גופי מותש לחלוטין.

טסתי משך 15 שעות רצופות וכמעט שלא נחתי בטיסה, אחרי כן עברתי מסע השפלה מכוער ביותר כשכמה אנטישמיים במסווה פקידי ממשל עיכבו אותי קרוב לשלוש שעות נוספות, כשהם מציגים אותי כמאפיונר שמנסה להבריא סחורה אסורה, אני חייב לנוח מספר שעות כדי לאסוף כוחות".

"אתה רוצה לנוח שעה? אין בעיה, אחכה לך ואחייב אותך בעוד \$50 בשביל הזמן היקר שאני מבזבז, "טיים איז מאני" (זמן זה כסף ולשיטתם גם כל החיים).

"אני מסכים, אתה עושה איתי ממש חסד גדול, אשמח אם תדליק ברכב שלך מזגן ואני אתפוס תנומה למשך שעה, כך אבוא למקום צלול יותר ועם כוחות רעננים".

לאחר המתנה בת שעה, תחת הצל הטבעי של עצים עבותים בעלי עלווה ירוקה שמגוננים מקרני השמש הקופחת, יצא הרכב לדרך, כשהוא גומא שדרות ענקיות ובתים גוהי קומות, אלפי רכבים נסעו על גבי ההייווי (כביש רחב מאד בעל מסלולים רבים שנועד להכיל רבבות רכבים שטסים כמו מטוסים קלים על גבי הכביש הסואן).

הקאר (מונית) בו נסעו היה רכב שטח חזק מאד, הוא נסע בבטחה מונהג בידי האמונות של רוברט לוי, שקיבל מתנה נדירה מהבורא, תשע קבין של שיחה, בלי לגזול מאשתו מאומה. הוא פטפט עמו

מספורי המגיד

בצורה מונולוגית (משוחח יחיד) כשהוא מתאר בעסיסיות את כל ההווי היהודי, רוברט היה משוכנע שהנוסע [שאפילו לא ידע את שמו] הוא שנורר שבא להתרים את עשירי העיר.

הוא לא מכיר אנשים שאינם נראים בעלי עסקים שנוסעים למטרה אחרת. הוא נתן לו כתובות בעל פה של עשרות רבות מהנדיבים, הוא החמיא לאחד ומתח ביקורת קטלנית על השני, דודי קיבל תוך כדי הנסיעה מפה סלולה איפה כדאי לעשות חופן גראצ'עס (מטבעות) בכך חסם לכל מסיעי השנוררים [כולל עצמו] את פרנסתם, דודי נענע בראשו וחרט בזיכרונו הפנומנלי את המסלול, אולי יאלץ לעשות מסע כזה לבד, באחת הטיסות הבאות.

כשהגיעו למקום כבר המתין לו המארח רב מנחם קרלינר במתח עצום. הוא נזהר לא להפגין בפניו מה שעבר, יש לו נימוסים והליכות הוא נזהר מאד לא לפגוע באנשים, הוא לימד עליו זכות שכנראה הייתה לו איזו סיבה שבשבילה התעכב, או שיצא עוד לפני הזמן וטעה בדרכים.

הוא הכניס אותו לחדרו והלך להביא לו תקרובת עשירה. אבל דודי סירב בעדינות.

"אין צורך, אני מסודר בכל מכל כל, באתי רק לישון באכסנייה, מעבר לזה אני לא צריך לכלום".

הוא הצביע לו על המזודה הגדולה שברשותו, יש בה מזון בשפע שיספיק לו עד צאתו מהמקום.

רב מנחם נפגע מאד, לראשונה הוא מארח אדם שלא סומך על הכשרות שלו.

"א'מאדנע מיישע- סיפור מוזר, מלמל לעצמו בשקט רב, משתדל שדבריו לא יגיעו לאורח החשוב.

"ער איז א'צדיק יסוד עולם שנזהר שלא לאכול אפילו אצל אדם ששומר על קלה כחמורה, הלא אני עצמי איני קונה מכל כשרות, רק מכשרות מיוחדת במינה, עליה סומכים כל האברכים שבאים מהארץ.

מתאכסנים אצלי אברכים מכל החוגים והעדות, כולל הכי פרומערס (אדוקים) שיש, נטורי פלוס פלוס. כולם יודעים שאני מביא את ההכשרים הכי מעולים, הם אוכלים ממאכלי בעיניים עצומות, כדן הגמ' "עד אחד נאמן באיסורים" לא כ"ש עלי, אדם שהולך למקווה כחסידי קמאי בכל יום, לומד לא פחות משמונה שעות בכל יום, על חשבון העסקים, אני לא אעזוב את הלימוד גם אם אפסיד עסק רווחי ביותר, והנה מגיע לי איזה ראץ (עכברוש) שאומר לי: אני לא סומך עליך בשום פרט? אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלימה.

מחשבה זדונית חולפת במוחו של רב מנחם, כביכול מנהל עמו כעת שיחה דוממת.

"אם אתה כזה סופר צדיק, מה יש לך לחפש בקהילה הכמעט קונסרבטיבית של פסח שולביץ שפוסח בכל יום תמיד, פעמיים באהבה רבה (ממון). הרי אצלו מסתובבים מחללי שבת ומועד בריש גלי, בשום אופן לא הייתי מצרף אותם למניין 'אפילו לאמירת קדיש דרבנן' ואילו אתה עומד להיות חזן במקום כזה?! האם זה לא תרתי דסתרי?"

את כל הדו שיח לא השמיע לאחזו "ליבא לפומא לא גליא" רב מנחם שומר את עלבונו בשקט לעצמו, הוא בעל מדרגה שנזהר בכבוד הזולת אפילו אם הוא פוגע בו מאד.

יש לו גם לימוד זכות עליו: האם לא על כך נאמר "כסף מטהר ממזרים" גם אורחי היקר טובל ביום כיפור במקווה ה' פעמים ועושה עשר פעמים קידוש ידיים ורגליים, ככהן גדול ממש. זה לא סתירה לאחוז את השרץ ביד למעלה מהמים, כדי שלא יראנו, לבו חוצץ בין הערוה והכל כשר וישר.

מספורי המגיד

רב מנחם לא מתכוון להתפלל במקום כזה אפילו בימי חול, לא כ"ש בראש השנה, הוא רק עושה טובה לפסח שפוסח על הסעיפים, בשל עסקאות שונות, גם הוא דומה לדודי בפרט מסוים, אף אצלו "הכסף מטהר דברים שונים" רק שלו נתחדש שגם אברך ציס"ע חזונשיניק או בריסקער שאינו סומך על איש בכשרות, שגם הוא יעשה צוויי דינים בעניינים שעומדים ברומו של עולם!?

אחרי השיחה הרים רב מנחם טלפון אל פסח מחדרו ושאל אותו אם הוא יודע איזה עסק עשה עם אותו דודי? הוא סיפר לו כי הלה סחב את כל הבית עמו במזוודה ענקית שאפילו עוג מלך הבשן לא היה מתבייש בה, המזוודה מלאה בכל מוצרי המזון, עד לפרט האחרון.

כאילו הגיע אל מקום בו אוכלים רק נבילות וטריפות. הוא אפילו לא מתבייש מלספר לו כי הוא נוהג במנהג בו לא סומכים על אף אחד, כמו בחג הפסח ששם נהוג "מעהן מיטט זיך נישט איינעם מיטן צווייטען" איש לא מתאכסן אצל השני ולא סומך עליו, ישנם אחים שלא אוכלים אחד אצל השני בפסח מרוב החומרות הקיימות, עד שישנם כאלו שמוכרים במכירת חמץ את המצות אותם אוכלים צדיקים ואנשי מעשה בליל הסדר [לקיים כזייתים של מצה ממצה שמורה ביותר].

(שמעתי פעם מאבי זצ"ל, על הגה"ג רבי ישראל יעקב פיישר זצ"ל גאב"ד העדה החרדית שנכח באפית מצות בחבורת מצות של יד עם כל ההידורים הכי מיוחדים, הם ראו אותו מתלהב מאד מכל מה שהכניסו בהידורים, כששאלו אותו חוות דעת על האפיה, אמר להם בזה"ל "סיא שיער וויא אונזערע מאשין מצות" זה כמעט דומה למצות מכונה. שני מבטים על מצות, אחד סובר שמצות מכונה שיא ההידור שיש, בשל המהירות והדיוק, ואילו השני סובר שאי אפשר לנקות את המכונה וכמעט בטוח שמתגנבים שם שטיקלאך חמץ בעין ומי יודע אולי נכשל במשהו חמץ רח"ל)

הבחור שלך הוא שיא החניוק שיש להשיג, רק במאה שערים ובבית כנסת לדרמן תמצא כאלו, את אותו חברמן אתה תיקח לחזן? רק יראה מה שנעשה אצלך והוא יעלם מהמקום בבהלה רבה" "לא ידעתי שהוא עד כדי כך, הגיב פסח ספונטנית.

אבל פסח שלנו לא מתבלבל, גם אם זורקים לו חתול בפנים. הוא רגיל לכך. זה היופי שבו. בדיעבד אני סומך על יקירי שלומי ציער הערמומי שהוא בצד שלי לגמרי, לא כמו לוקה חמיו, הוא יבלבל לו את השכל עד שיראה לו את השחור כלבן ואת הלבן כאור שבעת הימים". "כלומר... אתה עומד לעשות לו מבוך תעתועים" פרץ רב מנחם בצחוק קונדסי אדיר.

"בשביל ההצלחה שתהיה לי, כשהקהל יראו איזה חזן הבאתי, אחד שלא פחות מאותו ר' יעקב ליכטנוביץ האגדי שווה שאסדר את הכל בכל מחיר. עבדתי קשה מאד להשיג את התקציב לזה, אבל זה שווה לי במערכה שלי נגד פיליפ מייזעס, אני חייב לתת לו נוק אאוט ולהכריע את המערכה במט מנצחים". נענה פסח כנגדו, כמי שמפתח הניצחון כבר בידי.

"אתה לא פוחד מפיליפ ושותפיו שיעלו על ההוצאות הרבות שהוצאת? הרי בקלי קלות ניתן לברר על חשבון מי היו ההוצאות המרובות, טיסה כזו יקרה לא אמורה להיות כלולה בחשבון". שאל קבע מנחם בצורה עניינית.

